Lidia Vianu Translates

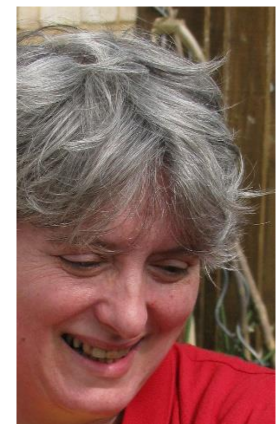
Anne Stewart

Let It Come to Us All
Să vină pentru noi toți

Parallel Texts
English and Romanian

15 February 2017 Bucharest

Press release

Lidia Vianu Translates

Anne Stewart
Let It Come to Us All. Să vină pentru noi toți.

Parallel Texts in English and Romanian

ISBN 978-606-760-092-6

With this book of poetry by Anne Stewart, published both in English and in Romanian translation, we are beginning a new series, entitled **Lidia Vianu Translates**. The books included in it are published both online, at Contemporary Literature Press, and on paper, by Editura Integral. The series will include both English writers translated into Romanian, and Romanian writers translated into English. All books will be issued as Parallel Texts.

The translator is Lidia Vianu, and the patrons of this undertaking are, besides the University of Bucharest, The British Council, The Romanian Cultural Institute, and the Romanian Writers' Union.

Some of the English poets included in the series so far

Cu acest volum de poeme de Anne Stewart, publicat în limbile engleză şi română, inaugurăm o serie nouă: **Lidia Vianu Translates**. Volumele acestei serii apar atât online, la Contemporary Literature Press, cât şi pe hârtie, la Editura Integral. Seria va consta din scriitori englezi traduşi în limba română şi scriitori români traduşi în limba engleză. Toate aceste volume vor fi publicate sub formă de texte paralele.

Traducătoarea întregii serii este Lidia Vianu, iar volumele sunt publicate sub auspiciile Universității din Bucureşti, ale British Council, Institutului Cultural Român şi Uniunii Scriitorilor din România.

Câțiva dintre poeții englezi din această serie au lucrat cu masteranzii Lidiei Vianu la traducerea Antologiei de

have worked with Lidia Vianu's graduate students on the translation of an anthology of contemporary Romanian poetry, http://editura.mttlc.ro/contemporary-romanian-poetry.html. This collaboration is a mechanism that has perfected with time. The starting point was the moment when Anne Stewart, author of this book that innaugurates the present series, approached Lidia Vianu on behalf of the group of poets that she represents—and who are 300 now. The result was Anne Stewart's **poetry pRO** project, at

http://www.poetrypf.co.uk/poetrypro.html.

This is a large project, which has led to English poetry being translated, broadcast and published in literary magazines all over Romania. For several years, Lidia Vianu's graduate students (enrolled in the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text—MTTLC, at the University of Bucharest) researched and translated English contemporary poetry in their final dissertations. At the same time, the English poets stylized the students' translations of Romanian literature into English. That is how MTTLC has become a brand in literary translation from and into English.

Last year, this graduate programme was ten years old. As a sign of recognition, its patrons have supported Lidia Vianu, director of the programme, to organize a first Master Class in literary translation, for which six British poets have been invited to work with Romanian MTTLC graduates on poezie contemporană românească,

http://editura.mttlc.ro/contemporary-romanian-poetry.html. Această colaborare a devenit în timp un mecanism de traducere eficient. El a debutat cu momentul în care Anne Stewart, autoarea volumului care deschide seria prezentă, s-a adresat Lidiei Vianu în numele celor 300 de poeţi pe care îi reprezintă. Rezutatul a fost proiectul **poetry pRO**, creat de Anne Stewart la http://www.poetrypf.co.uk/poetrypro.html.

Este vorba de un proiect amplu, în cadrul căruia poezia engleză contemporană a fost tradusă, difuzată la radio şi publicată în reviste din România. Timp de câţiva ani, masteranzii Lidiei Vianu (Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan—MTTLC, Universitatea din Bucureşti) au sudiat şi au tradus poeţi englezi contemporani pentru disertaţia de absolvire. În egală măsură, poeţi englezi au stilizat traducerile făcute de masteranzi din literatura română contemporană. Ca urmare, MTTLC a devenit un *brand* în traducerea literaturii din şi în limba engleză.

Anul trecut, MTTLC a împlinit zece ani de activitate. În semn de recunoaştere, instituţiile care îl sprijină au ajutat-o pe Lidia Vianu, directoarea programului, să organizeze un prim Master Class de traducere literară, la care au fost invitaţi şase poeţi englezi să lucreze cu masteranzii MTTLC la traducerea poeziei româneşti în limba engleză. A doua ediţie a acelei întâlniri se va desfăşura

translations from Romanian poetry into English. The second issue of that remarkable encounter will take place this year, between 8-14 May, and it will focus on fiction this time.

anul acesta între 8-14 mai, şi se va ocupa de traducerea prozei.

Lidia Vianu Translates

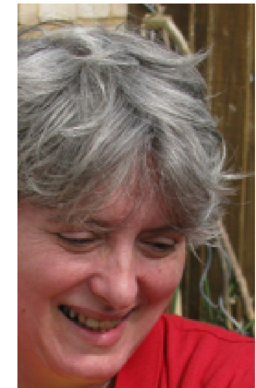
Anne Stewart

Let It Come to Us All
Să vină pentru noi toți

Parallel Texts
English and Romanian

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
The online Publishing House of the University of Bucharest

Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură

Lidia Vianu
Director
C. George Sandulescu
Executive Advisor

Universitatea din Bucureşti — Virtute et Sapientia
British Council
Ambasáid na hÉireann — Embassy of Ireland — Ambasada Irlandei
Institutul Cultural Român

ISBN 978-606-760-092-6

Editing, Cover Design
and overall Layout by
Lidia Vianu

Subediting: Ştefan Mălaimare
Proofreading: Lidia Vianu
IT Expertise: Cristian Vîjea, Simona Sămulescu, Cristina Petrescu
PR Manager: Violeta Baroană

Illustrations: Hieronymus Bosch

Lidia Vianu Translates

Anne Stewart

Let It Come to Us All
Să vină pentru noi toți

Parallel Texts
English and Romanian

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Anne Stewart

Anne Stewart grew up in Scotland and now lives in Kent. She works with poets and poetry organisations and is founder of the poets showcase, www.poetrypf.co.uk. She manages the UK-end of the **poetry pRO** collaboration with Prof. Dr. Lidia Vianu University of Bucharest, whose projects included work on the 2009 Pen anthology, *It Might Take Me Years* ed. Constantin Abăluță. She is a Poetry Society Stanza Rep and Administrator for Second Light, a network of women poets, also undertaking the design and layout of their twice-yearly journal ARTEMISpoetry. She completed an MA in Creative Writing at Sheffield Hallam in 2003 MA Dist. and was selected for the University's anthology, *Ten Hallam Poets* eds. Steven Earnshaw, E. A. Markham & Sean O'Brien, Mews Press, 2005, described by Don Paterson as "one of the most astonishing constellations of poetic talent to have emerged in the last ten years". She won the Bridport Prize 2008 and Poetry on the Lake's Silver Wyvern Italy, 2014. Her earlier collections are *The Janus Hour* Oversteps Books, 2010 and

Anne Stewart a crescut în Scoția, iar acum locuieşte în Kent. Lucrează cu poeți şi organizații de poezie, şi este fondatoarea platformei poeților www.poetrypf.co.uk. Se ocupă de reprezentarea UK în colaborarea **poetry pRO** cu Prof. Dr. Lidia Vianu Universitatea din Bucureşti, ale cărei proiecte includ antologia PenClubului Român din 2009, *It Might Take Me Years* ed. Constantin Abăluță. Este *Stanza Rep.* pentru Poetry Society şi administrator al rețelei de poete feminine *Second Light*. Realizează şi asigură aşezarea în pagină a revistei bianuale a acesteia din urmă, ARTEMISpoetry. A urmat un masterat în *Creative Writing* la Sheffield Hallam în 2003 MA Dist. A fost selectată pentru antologia universității, *Ten Hallam Poets* eds. Steven Earnshaw, E. A. Markham & Sean O'Brien, Mews Press, 2005, descrisă de Don Paterson ca „una dintre cele mai remarcabile constelații de poeți talentați care a apărut în ultimii zece ani". A obținut Premiul Bidport 2008 şi Poetry on the Lake's Silver Wyvern Italia, 2014.

Volume de poezie: *The Janus Hour* Oversteps Books,

Only Here till Friday Bibliotecha Universalis, Eng/Rom, 2015; Eng/Sp, 2016.

2010; *Only Here till Friday* Bibliotecha Universalis, Eng/Rom, 2015; Eng/Sp, 2016.

Contents

Sailor

I'm five years old and glued to the radio.
I have to learn this song... There's nothing else—
never will be—more important for me to do
—no breakfast, going to school, growing up,
marrying and having children before I die—
because this is absolute. It's crucial.

It's 1961—there's no rewind, replay,
no advance notice of when the DJ
will play it again. I haven't taken in
the concept of paper and pen, of writing down,
and know in any case—for a job like this?—
ear and voice must be the sharpest tools.

I haven't realised yet—as the choral voices
swell, the harmonica tugs at invisible strings,
as Pet Clark gears up for that dramatic breath-held
'Aas youu ' start to the refrain—the whole song only has

Marinar

Am cinci ani. Stau lipită de radio.
Trebuie să învăț un cântec... Nu contează nimic altceva—
nici acum, nici mai încolo—nu am nimic mai important de făcut
—nici mâncare, nici şcoală, nici să mă fac mare,
să mă mărit şi să fac copii înainte să mor—
ce fac eu acum este esențial. E crucial.

E anul 1961—irepetabil, de nereluat, nu putem da banda înapoi,
imposibil de ştiut când
va mai pune DJ-ul melodia din nou.
Nu am încă noțiunea de hârtie şi creion, de scris,
şi, oricum, ştiu că—pentru ce fac eu acum, adică—
cele mai potrivite unelte sunt urechea şi vocea.

Nu îmi dau încă seama—corul cântă
mereu mai tare, muzicuța atinge corzi nevăzute,
Pet Clark îşi pregăteşte respirația ca să cânte acel dramatic
început de refren, „Caaa tiiine”—eu nu ştiu că întreg cântecul are

twelve lines... I run to the radio each time it begins,
echo them to fix each one.

I'm five years old. I've never met a sailor.
I've heard of Honolulu, but not Capri
or Amsterdam, not Siam. How lonely
he must be, and in such danger so far away
that she must send her love to guide him.
After six plays, I have it all.

'Leave the sea' I beg him, in every room, reassure him,
week after parent-crushing week, that all my love
is there to guide him. How could it be otherwise,
hearing it half a century on, than that I'm five again,
still worried that he may never find his way;
still tearful as I urge him 'Come home safe to me'.

first published in *The Frogmore Papers*

doar douăsprezece versuri... Dau fuga la radio de câte ori începe,
şi le murmur şi eu, ca să le țin minte pe rând.

Am cinci ani. Nu ştiu ce-i aia marinar.
Am auzit de Honolulu, dar nu de Capri,
ori de Amsterdam, ori de Siam.
Ce singur o fi, şi în primejdie, atât de departe
încât trebuie ea să-i trimită dragostea drept călăuză.
După şase ascultări, îl ştiu deja.

„Întoarce-te de pe mare," îl implor şi eu în fiecare odaie, şi îl asigur,
enervându-mi părinții săptămână după săptămână,
că are toată dragostea mea drept călăuză. Acum, că aud cântecul
din nou, după jumătate de secol, am din nou cinci ani
şi e de la sine înțeles că sunt încă îngrijorată ca el să nu se piardă;
tot ca atunci, cu lacrimi în ochi îl implor, „Întoarce-te la mine
teafăr."

apărut prima oară în *The Frogmore Papers*

Parents, eh?

Ma' salaam, he'd say, for a cheerio,
brought from Egypt, his National Service days.

Ma' salaam with a clumpy hug, a grumpy kiss,
awkward, hating goodbyes, as he did.

When they came round, her warm hello
was a request. *Nice cup-i-tea?*

Her *ma' salaam* was *cheerio*. Why be exotic
when plain will do? Kisses and hugs were few.

Who'd be parents, eh? Knowing what their kids
would put them through?

Muddling through, doing what they don't know how,
and at the end, a *ma' salaam*, a *cheerio*?

Of, părinții ăştia

El zicea *Ma' salaam*, în loc de „bună".
Venise cu vorba asta din Egipt, unde-şi făcuse serviciul militar.

Ma' salaam, cu o îmbrățişare noduroasă, un sărut morocănos,
stânjenit, pentru că nu suporta să-şi ia rămas bun.

Când părinții veneau în vizită, ea spunea de la intrare,
Îmi faci un ceai, te rog?

În loc de *Ma' salaam*, ea zicea „Bună". La ce bun cuvintele exotice,
când poți să fii clar? Fără multe sărutări şi îmbrățişări.

Cine ar mai vrea să fie părinte dacă ar şti
cum se vor purta copiii cu ei?

Încurcă toate lucrurile, fac ce habar nu au să facă,
şi, la final, *Ma' salaam*, ori „Bună"?

It hardly seems to fill a cup. But take it,
take it, knowing that the cup of love

is like that floating iceberg tip where what you see
shows nothing of the depth of it.

Poate că este foarte puțin. Dar bucurați-vă de ei,
bucurați-vă, pentru că dragostea

este ca ghețarul plutitor, al cărui vârf vizibil
nu dă niciun indiciu despre adâncimea la care ajunge gheața.

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

The Vastness of Small Words

Take ‘green’ for example
how it has all there is to do with life
and nothing to do with love at all.
How everything it means is life
and anything else you limit it to
is going to be too small.

Take ‘road’—how north of Berwick
there’s a sudden switch to friendly light
that brings you out right in between
two gorgeous hills wrapped tight
in soft and mossy cardigans
of finely-knitted green.

Take ‘home’ and ‘all’ and ‘we’
and tell me what they mean.

Imensitatea cuvintelor mici

Să luăm de pildă „verde”,
care zice tot despre viață,
dar absolut nimic despre dragoste.
Sensul lui este viața,
iar dacă încerci să-l limitezi
nimic nu îl exprimă exact.

Să luăm „drum”—la nord de Berwick
se deschide deodată o lumină caldă
care te scoate exact între
două dealuri minunate, îmbrăcate
în haină moale de muşchi
verde, tricotat cu migală.

Să luăm „acasă” şi „toate” şi „noi”,
şi să-mi spuneți voi ce înseamnă ele de fapt.

The City

Christ Stilleth the Tempest,
John Martin 1759-1854

Wild, elemental, troubled. The City
shines out beneath the blue of revealed sky.
'Christ Stilleth the Tempest', it says,
Oil on Millboard, 20 by 30 inches.
Once, in this cold templed city—
a girl in trouble; a man, an ordinary man,
steps forward, says what he must say
to keep her safe, steps back.
It's elemental. The same old story:
the angel retreats, having had his say. Yet,
even looked for, fury stripping away
the dry hoarded leaves, in her, painted
with the bristled roughness of yesterday, Christ
saveth not the City, stilleth not the Tempest.

Oraşul

Isus potoleşte furtuna,
John Martin 1759-1854

Agitat, colcăitor de forțe elementare, frământat. Străluceşte
oraşul sub cerul devenit albastru.
„Isus potoleşte furtuna," scrie.
Ulei pe carton, 20 inchi pe 30.
A fost cândva în acest oraş rece şi cu temple—
o tânără la ananghie; un bărbat, un bărbat oarecare,
se apropie de ea, spune ce trebuie spus
ca s-o păzească de rău, apoi se retrage.
E fundamental. Povestea se ştie:
îngerul se retrage, după ce a făcut ce trebuia.
Cu toate acestea, chiar dacă vine îngerul, furia vântului
tot îndepărtează nenumăratele frunze uscate,
pentru tânăra care a fost pictată cu forța penelului de altă dată, Isus
nu salvează Oraşul, nu potoleşte Furtuna.

Lidia Vianu Translates

Anne Stewart: Let It Come to Us All. Să vină la noi toți

Parallel Texts. English and Romanian

10

first published in anthology,
Mr Barton Isn't Paying, Flarestack

apărută prima oară în antologia
Mr Barton Isn't Paying, Flarestack

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro

The University of Bucharest. **2017**

Cutting In

It's hard to know where to begin
all things being already in progress
the painting already alive before the first brush
is dipped before the first colour is mixed
from the marigolds lilacs poppies long after
they have lived long after the teenage gardener
sowed their seeds in the run-down remnants
of what his grandfather called the family home

—but whose story is this that insists
its weft into the canvas woven by the girl
in the tenth district while his seed rounded
her belly as she rounded into womanhood
and he—in exploration of what it is to be he—
steps back already proud of his work?

first published in anthology
Wordstrokes, the poetry of art, Avalanche Books

Intervenție

E greu de zis unde să începi,
dat fiind că totul este deja în desfăşurare,
tabloul trăia deja, înainte să fie muiată
prima pensulă, înainte să fie amestecată prima culoare
din gălbenele, liliac şi maci,
toate acestea au trăit mult după ce
grădinarul adolescent
a pus semințele în rămăşițele descompuse
ale casei părinteşti, cum îi spunea bunicul
—dar a cui poveste o vedem aici, păstrată
în țesătura care iese din mâinile fetei
din districtul zece, în vreme ce propria lui sămânță rotunjeşte
pântecul fetei devenită femeie
iar grădinarul—gândind la ce reprezintă el de fapt—
face un pas înapoi şi îşi priveşte opera cu mândrie?

apărut prima dată în antologia
Wordstrokes, the poetry of art, Avalanche Books

Pristine

A man is crossing the road
carrying high in front of him
a shining glass case.

No priest, no sweet pretty
on her first exciting date, could
radiate such purity of faith.

The case contains … but must
we look? Is he too different,
too dangerous, to respect?

first published in anthology,
Stranger, Eng/It, Poetry on the Lake

Neatins

Un om traversează drumul
ducând în brațe
o cutie de sticlă strălucitoare.

Niciun preot, nicio dulce copilă
la prima ei întâlnire n-ar putea
radia atâta credință curată.

Cutia are înăuntru ... dar
de ce ne-am uita? Pare el atât de altfel,
pare periculos—oare nu merită respectat?

apărut prima oară în antologia
Stranger, Eng/It, Poetry on the Lake

28 Small Boxes

Twenty-eight boxes vie for space
Twenty-eight different colours and shapes
no locks, no labels, no ribbons or strings
just boxes of wisdom and angels and rings
and skeleton keys for skeleton doors
on skeleton wardrobes with skeleton clothes
passports to anywhere, packets of seeds
and twenty-two other wistful needs
It's said that if touched or moved out of place
they will vanish, each biggest one into the next
until every small thing in the world depends
on the box that holds the presumptuous race
(the race that's so busy with trinkets and texts)
They jostle. The small world sighs and ends

incorporating lines by Carole Bromley
first published in *Translation Café 133*

28 de cutii mici

Douăzeci şi opt de cutii se luptă pentru un pic de spațiu.
Douăzeci şi opt de culori şi forme diferite,
fără încuietori ori etichete, fără panglică ori sfoară,
simple cutii cu înțelepciune, îngeraşi ori inele
şi chei-schelet pentru uşi-schelet la şifoniere-schelet,
cu haine-schelet, paşapoarte către pretutindeni,
pachete de semințe şi alte douăzeci şi două de dorințe nostalgice.
Umblă vorba că, dacă sunt atinse ori mutate din loc,
se vor face nevăzute una-ntr-alta,
în ordine descrescătoare ca mărime,
până ce toate lucrurile mici de pe lume au să depindă
de cutia în care se desfăşoară cursa imatură
(cursa aceea atât de preocupată de tinichele şi texte).
Se înghiontesc. Lumea minusculă suspină şi se închide

Conține versuri de Carole Bromley;
apărută prima oară în *Translation Café 133*

And God said to the little blue and green planet

“But I don’t need you now. Look,
you were just a vessel; the whole
man-thing project was an experiment.
It’s run its course. I’m calling time.
Don’t you understand?”

And the little blue and green planet
huffed and shut down her wind and rain.
“Where will I go?” And God said
“It’s academic. It’s not about you.
It was only ever about the men.”

She thought about the little men.
She liked the way they ran about her;
how quaint she’d thought it that they fretted
for her future. How long had it been?
It seemed millennia. And now?

Şi Dumnezeu i-a spus micii planete albastre şi verzi

„Eu n-am nevoie de tine. Tu
ai fost doar un recipient; tot
proiectul ăsta cu omul a fost doar un experiment.
S-a încheiat. L-am închis eu.
Sper că înțelegi?”

Iar mica planetă albastră şi verde
s-a înfuriat şi a oprit vântul şi ploaia.
„Şi eu unde mă duc?” Iar Dumnezeu a zis,
„E o chestiune teoretică. Nu e vina ta.
Oamenii au fost problema, întotdeauna.”

Planeta s-a gândit la omuleți.
Îi plăcea că alergau peste ea;
i se părea caraghios că se temeau
pentru viitorul ei. Cât să fi durat, oare?
Milenii, pare-se. Şi acum?

Of course. Promises. The little female men
talked about those all the time—*"Oh, yes,*
I'll give you the spin of galaxies, star-shine,
I'll give you the constancy of moon" – how
foolish she felt, never to have doubted Him.

Sigur că da. Promisiuni. Micile lor femele
numai despre asta vorbeau—*„O să te fac*
să amețești din dragoste, îți dau lumina stelelor,
îți dăruiesc statornicia lunii de pe cer" – ce nechibzuit din partea lor,
gândea planeta, că nu s-au îndoit de El niciodată.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

The Raven Says Nothing

Never did. None of the words of her accusers,
those who are expert in turning others' mouths
to a hungry squawk, a territorial ruckus.

Blood mongers, thirsty and hungry for gold,
a few more oxen to give the gods a pittance of,
keeping the most to sluice their gluttonous throats.

The raven was there, yes, glint-eyed, glacier cold
—there never were eyes more open than those—
and her black gloss coat, yes, a mirror to their black gloss hearts.

Yes, she offered her prophecy to the men of old. Wealthier
when blind, they whispered amongst themselves, gave voice
to the bird to keep her silent, to let them roar, drown out

the crack of shell in a nestling world—Man begets man,
begets too many more and ever *More* is all he asks. *Still blind*
her observations tell her, *Too blind to hear me talk.*

Femela corb nu spune nimic

Niciodată n-a spus. N-a rostit niciuna dintre vorbele
acuzatorilor, aceia foarte pricepuți să facă din vocile celorlalți
țipete flămânde, o zarvă teritorială.

Negustori de sânge, însetați, flămânzi de aur,
de boi din care să dea şi zeilor o minimă ofrandă,
iar ei să păstreze restul pentru gâtlejurile lor lacome.

Femela-corb era acolo, îi luceau ochii, reci ca un ghețar—ochi
mai larg deschişi decât ai ei nici c-au existat—iar haina ei
lucioasă, da, oglindea inimile lor de un negru lucios.

Da, profețea pentru oamenii din vechime. Mai avuți
atunci când erau orbi, oamenii şuşoteau între ei, țipau
la pasăre ca s-o facă să tacă, să-i lase pe ei să urle, să acopere

momentul când crapă oul unei lumi în cuib—Omul naşte om,
naşte prea mulți, şi încă vrea mai mult şi mai mult. *Oarbă încă*,
nu poate să nu observe, *Sunt prea orbi ca să audă ce spun*.

No prophecy of mine can save them. She sees it all
repeat itself as far beyond tomorrow as tomorrow goes
—sees him open her hatchlings' mouths and squawk.

Nicio profeție a mea nu-i poate salva. Ea vede tot şi îşi repetă
vorbele cât de mult poate dincolo de ziua de mâine
—vede cum omul deschide gura puilor ei şi țipă ascuțit.

The Pied Nominee

The politician sings a bright-eyed song
and merry Hamelin trips beside the drum,
a jaunty jig, then singing loud along.
Such trickery is easy rope for some.

From easy rope, the noose is quickly strung
and round the Hamelin neck, is neatly drawn.
Yet, still too merry blind to know it's hung,
its dangling slippers dance above the lawn.

It makes no matter what words form the song,
what weight the stick, how harsh it beats the drum,
so long as it feels good to sing along.
A Hamelin vote is easy gold for some.

The polling station fills with gold and rope.
All ye who enter here, abandon hope.

first published in anthology,
Said and Done, Brittle Star

Candidatul tărcat

Politicianul cântă un cântec vioi,
iar veselul Hamelin joacă lângă tobă
un dans scoțian îndrăcit, şi cântă-n gura mare.
Înşelăciunea e un mers comod pe frânghie pentru unii.

De la frânghia comodă, lațul se strânge repede
în jurul gâtului lui Hamelin, şi se trage dibaci.
Dar, prea orbit de bucurie, el nu ştie că e spânzurat,
aşa că încălțările lui atârnate tot dănțuiesc peste pajişte.

Nu prea contează ce cuvinte are cântecul,
cât de greu atârnă bățul, cât de tare bate în tobă,
câtă vreme e plăcut să-l cânți.
Un vot Hamelin este aur uşor de câştigat pentru unii.

Secțiile de votare se umplu cu aur şi frânghie.
Pentru toți cei ce intră, nădejde n-o să fie.

apărut prima oară în antologia
Said and Done, Brittle Star

Heath

September 2001

There is sustenance or not. The only choice
is which way round this grain of soil.
Roots decide. They direct the way to grow,
half-aware of neighbours, rustling coarsely.

They have a job to find.
Others may be stifled as they extend
or, having richness, thicken and avoid intrusion.
Roots are blind and have no need of reason.

They give the colours to the heath. Purple here,
yellow, spiked and speared; a turbulence of green.
Above ground, all that can be sensed and known
is that the air tastes sharp; the wind blows.

Yet some are grown where red comes easy.
Choice is where to tread and why it pleases.

first published online at *Nth Position*

Pajişte

September 2001

Hrană sau nu. Unica alegere este pe unde anume să păşeşti.
Rădăcinile decid. Ele merg acolo unde pot creşte,
nu se sinchisesc de vecinătate,
se înghesuie fără să le pese de nimeni.

Au o misiune, trebuie să găsească hrană.
Pot sufoca pe alții atunci când se întind ori atunci când găsesc
tot ce le trebuie, aşa că se îngroaşă şi nu mai lasă pe nimeni
să treacă. Rădăcinile sunt oarbe şi nu au nevoie de rațiune.

Ele dau culoare pajiştii. Purpură pe alocuri,
galben, țepos şi tăios; învârtejire de verde.
La suprafață nu simțim şi nu aflăm
decât că aerul are gust acru; bate vânt.

Dar unele cresc acolo unde poate apărea culoarea roşie.
Alegerea este unde pui pasul şi de ce.

apărut prima oară la *Nth Position*

For a change

something innocent this way comes.

No learned cynicism, no imminent threat.

See it as some long-haired girl not tanned yet
looking to do some good in the world.

Maybe she wants to be a paramedic.
Bike it in fast to where only a bike can get.

She wants to save a body at least
if not a soul.

Let it be catching. Let it come to us all
like an infection.

Let it be this Local
this Determined
Unstoppable

Mai bine

aşa vine un lucru care nu face rău.

Fără cinism savant, fără amenințări iminente.

Ca o fată cu părul lung, încă nebronzată,
sperând să facă bine lumii.

Poate vrea să fie paramedic. Să ajungă unde trebuie cu bicicleta,
pe unde numai o bicicletă poate pătrunde.

Vrea să salveze măcar un trup,
dacă nu un suflet.

Să ne molipsim şi noi. Să luăm asta de la ea
ca pe o infecție.

Să fie foarte Local
foarte Decis
De nestăvilit

as the saints and angels
of our every day.

We are the cells it needs
to go viral.

first published in anthology
Poems for a Liminal Age, Sentinel

ca sfinții şi îngerii
vieții de zi cu zi.

Noi suntem celulele de care are nevoie
ca să devină virală.

apărut prima oară în antologia
Poems for a Liminal Age, Sentinel

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

On our doorstep

This morning saw the arrival of Cat 2.
Cat 2 is a 2nd-class cat.
Cat 1 1st-class cat came yesterday
in replacement for Cat 2
missing for fifteen days.

These cats are big as lion cubs—
easy to think they might be difficult.
Easy to suppose there isn't room for two.
They stare each other down
from end to end of the hallway.

The air can't move for malevolence.
No persuasive argument will change
their thinking. Cat 2 insists on recognition
as The One True Cat. Cat 1 insists Cat 2 is
an imposter. A false cat. Unworthy.

La noi în prag

Azi dimineață a sosit Pisica 2.
Pisica 2 e o pisică de clasa a 2-a.
Pisica 1 de clasa 1-a a venit ieri
ca s-o înlocuiască pe Pisica 2,
care lipsea de cincisprezece zile.

Pisicile astea sunt cât puii de leu—
e de aşteptat că sunt dificile.
E de presupus că nu se-nghit una pe alta.
Se fixează fioros drept în ochi
de la un capăt al coridorului la celălalt.

De atâta duşmănie, nici aerul nu se poate deplasa între ele.
Nu pot fi convinse nicidecum să se schimbe. Pisica 2
insistă să fie recunoscută drept Unica Pisică Adevărată.
Pisica 1 insistă că Pisica 2 este
o impostoare. O falsă pisică. Infamă.

I fear violence.
No mutual understanding.
Morality lost sight of.
No mercy.
No peaceful solution.

first published online at *The Poetry Shed*

Mă sperie violența.
Lipsa de înțelegere reciprocă.
Pierderea moralei.
Lipsa milei.
Lipsa oricărei soluții paşnice.

apărut prima oară online la *The Poetry Shed.*

The Long Road

Every morning you walk down the road
trying not to see the men in dirty coats
unhooking the bodies, shouldering them out of vans.
How can there be so many bodies?

from Princess in Exile, *Sibyl Ruth, ARTEMISpoetry Issue 3*

Somewhere on a long road they are dying
in a land made strange with collapsed pathways
under the rubble of a new design
of lost tomorrows and their never more.
Every hour you despair that the wind has changed.
Every morning you walk down the road.

You take the habitual path of tasks to complete,
of remaining sane in a country that looses its feral
while it shapes itself to a new design
you find yourself too out of step for.
Blinkers are necessary. You hold your line,
trying not to see the men in dirty coats.

Drumul cel lung

În fiecare dimineață mergi pe drum
încercând să nu vezi oameni în haine murdare scoțând
corpurile agățate de cârlige, scoțându-le din furgonete în spinare.
De unde atâtea corpuri?

din Princess in Exile, *Sibyl Ruth, ARTEMISpoetry Issue 3*

Undeva pe un drum lung, ei mor într-un ținut straniu,
din cauza cărărilor prăbuşite
sub molozul unei noi arhitecturi
de zile de mâine pierdute care nu vor mai fi niciodată.
La fiecare oră se schimbă vântul, ceea ce te aduce la disperare.
În fiecare dimineață mergi pe drum.

O iei pe cărarea obişnuită, aceea a lucrurilor pe care le ai de făcut,
aceea a nevoii de a nu înnebuni într-o țară care îşi lasă libere
ființele sălbatice, în vreme ce ea devine altceva, cu totul nou,
care pe tine te depăşeşte, nu poți ține pasul.
Ai nevoie de ochelari de cal. Îți păstrezi echilibrul,
încerci să nu vezi oamenii în haine murdare.

And those other men, doing the dirty—on us, on the old,
on men in desperate times and girls with hope—
are stealing in with a new design
of kill and take, take more.
Every hour you despair, watching a world gone sour
unhooking the bodies, shouldering them out of vans.

You had broad shoulders once, and a long stride.
Now your body is humble—hunched and crumbling
as it shrinks itself to a new design
you desire no hope for.
They are dying. A hundred here. A thousand there.
How can there be so many bodies?

first published in *South*;
in collection *Only Here till Friday*, Bibliotecha Universalis

Iar ceilalți, care se dau la noi—bătrâni,
oameni la ananghie, fete care nădăjduiesc —
intră pe furiş, cu un țel nou în minte,
acela de a ucide, de a lua mai mult. Cu fiecare oră
creşte disperarea, când te uiți la lumea distrusă, în care
corpurile agățate de cârlige, sunt scoase din furgonete în spinare.

Aveai cândva umeri lați şi mergeai repede.
Acum ai un corp mizer—ghebos şi care se dezintegrează,
se strânge pentru a deveni altceva,
ceva ce nu-ți doreşti şi nu aştepți să fie.
Mor. O sută într-un loc. O mie într-altul.
De unde atâtea corpuri?

apărut prima oară în *South*;
în volum: *Only Here till Friday*, Bibliotecha Universalis

I don't want to write 'war'

In this world-web it makes no sense.
We are too eager. Too many.
We overspill, encroach, take.

Watch us take the moral high ground.
Watch us kill in pursuit of peace.
See how we inherit the spoils.

Watch us Nippon* a society,
flatten a working cockroach,
label it Defence.

Darwin's ichneumon is kind, in light
of what a man cooks up by way
of smarter routes to blood.

We are too few, our shouts ignored—
our shouts against kill and take
in the name of our Security.

Nu vreau să scriu „război"

În acest păienjeniş global, chiar nu are niciun sens.
Suntem prea nerăbdători. Prea mulți.
Dăm pe dinafară, încălcăm, luăm.

Ce morali ne considerăm.
Cum mai omorâm zicând că vrem pace.
Şi cât de tare vrem să moştenim noi prada.

Ce mai omorâm societatea cu insecticide,
strivim un gândac muncitor,
şi facem toate acestea în numele Apărării.

Un *ichneumon*, cum îl vedea Darwin, e blând
în comparație cu ce urzeşte omul
ca să găsească cea mai inteligentă cale către sânge.

Suntem prea puțini, ne sunt ignorate strigătele—
atunci când strigăm împotriva celor ce ucid şi iau
în numele Securității.

I don't want to write 'war'—can't
be comforted by local luxury, peace
as occasional interlude.

How should we label us? Mobocracy?
I don't want to write 'morality'.
It makes no sense in this economy.

Nu vreau să scriu „război"—nu mă pot
linişti bunăstarea locală, ori pacea
ca interludiu ocazional.

Ce nume să ne dăm? Mobocrație?
Nu vreau să scriu „moralitate".
Ea nu are sens în această economie a noastră.

*Nippon: tradename, ant-killing poison

Very Hard Indeed?

What do I know of such things?
Only what you feel when truth of it cannot be denied.
Only the roiling acid down deep inside?
And the wish that blinds your eyes.

How can we do such things?
A marriage of skills and circumstance
to fear and fear of ignorance...
But you already know this.

How can we heal such things?
How can we make it right?
Oh, but, never truly. How could you think otherwise?
For your guilt, you might apologise...

How can we put stop to such things?
Die. All die.
But won't we change in time? Lose our talent for barbarity?
Hmm. Some progress has *been made...*

Cât de tare?

Ce ştiu eu despre toate acestea?
Numai ceea ce simți atunci când adevărul despre ele nu poate fi tăgăduit. Numai acidul tulbure din adâncul meu?
Şi dorința care te orbeşte.

Cum putem face astfel de lucruri?
Unind priceperi şi împrejurări
cu frica şi frica de ignoranță...
Dar ştiți deja lucrul acesta.

Cum putem vindeca aceste lucruri?
Cum le putem îndrepta?
Nu puteți. Niciodată. Cum vă închipuiți că ați putea?
Cel mult să vă cereți iertare că sunteți vinovați...

Cum le putem opri? *Muriți. Muriți cu toții.*
Poate cu timpul ne-am putea schimba?
Am putea să ne dezbărăm de înclinarea spre barbarie?
Hmm. Nu e imposibil, ați reuşit oarecum...

How much harder are you willing to try?

first published in anthology,
Hands and Wings, Poems for Freedom from Torture,
White Rat Press

Cât de tare sunteți dispuşi să încercați?

apărut prima oară în antologia
Hands and Wings, Poems for Freedom from Torture,
White Rat Press

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

Whisper

A teaspoon lies idly by its cup.
The cup is thick and white
and wide as half a teaspoon's length,
Turkish coffee shining thick
and dark inside. Too rich to slick
back down the sides, it holds
the swirl of an unseen hand.

The hand that placed the teaspoon there
has changed its mind, moved on
to bigger things: a touch to comfort
a fretting child, please a lover, make repair
to a broken thing; stopped and taken stock,
gone on to lead a forgotten prayer.
The prayer is gentle. The thought is kind.
Its whisper reaches everywhere.

A teaspoon lies idly by its cup.
It's hauling light from everywhere:
the brassy shine of a pouring pot,

Şoaptă

O linguriță uitată lângă ceaşcă.
O ceaşcă albă, cu pereții groşi
şi gura largă cât jumătate din lungimea linguriței,
iar înăuntru luceşte cafeaua turcească
groasă, întunecată. Prea groasă ca să alunece
în jos pe laturi, şi păstrând mişcarea unei mâini
nevăzute care a amestecat-o.

Mâna care a lăsat acolo lingurița
s-a răzgândit, se ocupă acum
de lucruri mai importante: linişteşte un
copilaş agitat, mângâie o persoană iubită, repară
ceva stricat; s-a oprit şi cumpăneşte,
continuă într-o rugăciune uitată.
O rugăciune caldă. Un gând bun.
E ca o şoaptă peste tot.

O linguriță uitată lângă ceaşcă.
Atrage lumina de peste tot:
strălucirea de alamă a unui ibric,

an unseen hand and all that lies beyond.
It's cradling the world and crooning
softly, whispering that everything
is going to be all right.

first published in anthology,
Soul Feathers, Indigo Dreams

o mână nevăzută şi toate din jurul ei.
Leagănă lumea şi murmură
încet, şopteşte că totul
o să fie bine.

apărut prima oară în antologia
Soul Feathers, Indigo Dreams

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

INTEGRAL
CONTEMPORARY
LITERATURE
PRESS

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017